

EL REI DÉSPOTA — Te dec la vida; demana lo que vulguis i se't concedirà.
— Doncs sols desitjo que V. M. no digui a ningú que jo l'he salvada, ja que si saben que viu encara per culpa meva, em mataran.

Entre mestre i deixeble

Pocs jorns abans d'arribar a Barcelona el qui ha sigut per uns quants dies el nostre hoste, l'Excm. Sr. Ruiz Giménez, ministre d'Instrucció Pública, vingut a nostra ciutat amb motiu de l'Assamblea de Doctors i Llicenciats en Ciències i en Filosofia i Lletres, va ser actor d'una interessantíssima i emocionant escena, de la que fou teatre el seu despatx ministerial.

El fet és tant més digne de nota quan aquests departaments oficials i burocràtics, concorreguts ordinariament per gent que va allà per a gestionar qüestions no sempre llegendimes, o per assumptes de política mesquina, o en sol·licitut de favors no sempre pautats en la justícia, no solen presenciar gaire sovint entrevistes de tanta edificació com la que anem a ressenyar.

En el sumptuós despatx, doncs, de l'Excm. Sr. ministre d'Instrucció Pública, va penetrar-hi l'altre dia un vellet senzill i venerable... No li calgué anomenar-se. El senyor ministre el reconegué tot seguit, i, deixant de banda tot l'encarcament que la sumitat del seu càrrec li imposa en altres ocasions, va aixecar-se del seu setial radiant d'alegria, encara que torbat per l'emoció, i corregué a abraçar al nou vingut. Aquest, per la seva banda, no menys content ni menys emocionat que ell, ja l'esperava amb els braços oberts.

¿Quí era el nou vingut que tant grans efusions va despertar en el conseller de la Corona, i que de tantes grans demostracions d'afectuos respecte va ser objecte després per part del Sr. Ruiz Giménez? Doncs aquell vellet senzill i venerable era... el mestre d'ensenyança elemental del qui havia après el ministre d'Instrucció Pública les primeres lletres.

Conten els qui presenciaren l'escena, que mestre i deixeble restaren llarg temps abraçats, i que tant a l'un com a l'altre els espuiraven els ulls de joia. El moment era veritablement solemnnial, i per a la expressió de llurs pensaments, en aquell instant eren impotentes les paraules... ¿Quí tenia motiu per a major satisfacció? ¿El deixeble, que, mercès potser a la seva bona aplicació i fidel observància dels consells del seu mestre, havia arribat a assolir un dels més alts llocs de l'Estat, o el mestre humil, que veia al seu deixeble arribat an aquelles sumi-

tats i governant, en nom del Rei, precisament aquelles activitats que's refereixen a la cultura pública del país? ¿Qui ho sab?

No diuen res més els qui han estampat la notícia als diaris, però hi ha coses que encara que no's diguin s'endevenen.

Ja més serenats després mestre i deixeble, lligarien conversa sobre *aquells temps*, sobre *aquella escola*, sobre *aquells condeixebles*... ¿Què s'ha fet den Pere? ¿Què ha sigut den Pau? ¿Com ha parat en Berenguer?...

També refarien records — no hi ha cap dubte — d'episodis relacionats amb la vida d'estudiant del senyor ministre, i aquest retreuria somrient alguna que altra estirada d'orelles del seu preceptor, per qualche entremaliadura propia de l'edat o en càstig d'alguna *campana* no prou justificada.

I, per fi, ¿com podria ser que'l mestre, encara que avui jubilat, de tot un ministre d'Instrucció Pública, deixés de treure partit d'aquella estonad'intimitat amb el seu il·lustre deixeble, per a interessar-lo respecte d'alguna millora en profit de l'ensenyança pública o del magisteri?

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

EXAMEN DE GEOGRAFIA

El mestre. — I a propòsit de les cordilleres: ¿què és una carretera?

El noi. — La muller d'un carreter.

EXAMEN D'HISTORIA

El professor. — Digui quants són els evangelistes.

L'alumne. — Els quatre evangelistes són tres: Elías i Esau.

Si així fou, com és ben de creure, gairebé podem assegurar que'l senyor ministre, que tant bé ha sabut recordar i honorar a qui li va donar les primeres llums de l'intel·ligència, ha de posar més voluntat en fer els desitjos d'un antic preceptor, que no pas si fos el més influent dels diputats qui li interessés la mateixa millora.

I heusaquí per quins camins semblant visita, de purament afectiva, podria esdevenir transcendental.

ABECÉ

En Camacurt pel món

Els favors se paguen

EN Camacurt, assegut triomfalment damunt del clatell de l'elefant, i seguit del seu inseparable ase, anava pel bosc molt tranquil i satisfet, sense pensar que en aquells mateixos moments s'estava conspirant contra'l seu elefant protector.

En efecte: els micos, ja de natural venjatiu, senten una veritable antipatia pels elefants, i, enfadats com estaven per haver-los pres la màniga en Camacurt, de resultes de lo qual l'elefant s'havia convertit en protector d'ell, resolgueren venjar-se de la manera més cruel que poden venjar-se els micos.

Se varen reunir en imponent nombre i acordaren anar saltant pels arbres fins a arribar al bosc dels cocoters; en essent allí, esperarien a la comitiva formada per en

Camacurt, l'elefant i l'ase, i desde dalt dels arbres els apedregarien amb cocos fins a estabornir-los a tots.

Així ho varen fer, encara que, com se veurà, la cosa no'ls va pas sortir com ells esperaven.

Durant aquell dia, en les regions del domini dels micos, o sia en les copes dels arbres, hi hagué inusitat moviment.

Amb tota cautela els micos anaven avisant-se, i, sense fer remor, se dirigien, cada un pel seu cantó, vers el bosc dels cocoters, tal com estava convingut.

Era a mitja tarda quan la caravana arribà a l'entrada del bosc, aon tant desagradable sorpresa els esperava.

Els micos, murrís com sempre, varen esperar que fossin un bon xic endins del bosc. Al ser allí, i quan més tranquils caminaven, ¡catacluc! un coco com un meló va xocar amb força contra la trompa de l'elefant.

Pensant-se que seria un cas fortuit, anaren avençant, i, als pocs moments, un altre coco, ¡plaf! va anar a petar contra la closca del pobre ase.

Aquest se posà a bramar, i com si el seu bram fos una corneta d'avís, començà una pluja de cocos que no hi havia còm escapar-se'n.

L'elefant, amb la trompa enlaire, bramulava feréstegament fent cada bot que l'estabilitat den Camacurt perillava.

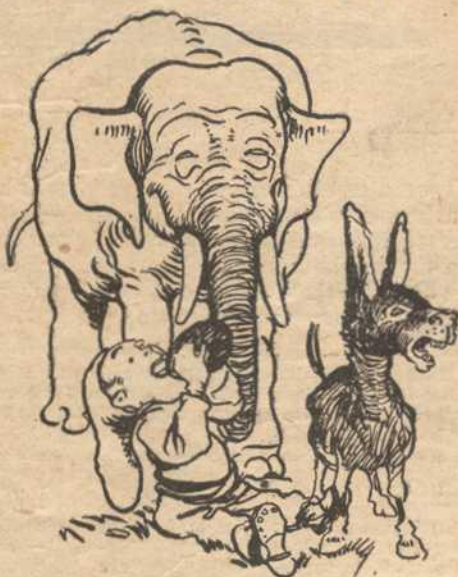
Per fi, un coco de grans dimensions va fer un xiribec al cap del nostre hèroe.

— ¡Ui, ui! — va somicar ell al sentir el nyanyo.

Però al mateix temps, acabant-se-li la paciència, va baixar de l'elefant, i, recollint rocs, començà a tornar-s'hi.

Els micos no's donaven pas per vençuts, i a cada cop de pedra hi contestaven amb una descàrrega de cocos; però ben aviat les pedres den Camacurt començaren a fer blanc, causant algunes baixes entre l'exèrcit dels micos.

Al veure que hi havia víctimes, s'esveraren i, després d'intentar un últim esforç, varen arrencar a córrer, dispersant-se més depressa que corrents.

L'elefant, al veure que'l valor den Camacurt l'havia salvat de la crudeltat d'aquells micos, va estar-li més agraït que mai.

Però en Camacurt no estava per manyagues. Entre la gana que ja tenia, i l'esforç que havia gastat en la batalla, li va entrar tanta fam, que sense necessitat de que'l convidessin, s'assequé a terra, fent-se un tip de cocos que fins la panxa li augmentà de volum.

L'ase, regalant-se amb l'herba fresca que hi havia per allí, estava més content que un goç amb un òs, i prenent com a pròpia la part de gloria que li pertocava, pel triomf del seu amo, amb la pota va estirar-se la màniga i prorrumpí en un bram estruendós de victòria.

J. M. F.

Versos de riure

Plat escollit

L'escena en el menjador
d'una casa aristocràtica.
Personatges que intervien:
la senyora i la criada.

— ¿Què desitja la senyora
que, per dinar, compri a plaça?

— ¡Un dimoni! — la mestressa
contesta malhumorada.
I la criada replica,
amb frescura extraordinària:
— Està bé, això pels senyors;
ara que'm digui sols manca
què és lo que tinc de comprar
per al servei de la casa.—

Nyic

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el sisè folletó de la preciosa noveleta «En Jordi Bel en el país de l'or». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «La venjança dels gats», de l'Alexandre Barba.

Acudit

En Boi, aprenent d'un magatzem de robes, els vespres anava a l'escola, i a fi de curs tingueren lloc els exàmens.

El president del tribunal examinador, per a convèncer's dels avenços gramaticals den Boi, li preguntà:

— ¿Quantes menes de genres hi ha?

— Varis.

— A veure, ¿quins són?

— *Masculino y femenino...*
— Solament n'has dit dos... ¿No n'hi ha cap més?

— Ah, si, senyor, — respongué sobtadament.

I, acabant en una gran cantarella, el novell botiguer continuà:

— *Género neutro y géneros del país y extranjeros.* —

Enviat per

JOANETA CAROL

UN NAUFRAGI. — PERIPECIES ESGARRIFOSES

— ¡Salvi's qui pugui!

Sort he tingut de trobar una illa tant a la vora.

¡Reina Santissima! ¡Si és una balena!

¡Manoi! ¿Qui em peciga per aquí dalt?

Sort que he caigut sobre tou.

¡Caratsus! ¡Si és una serp!

— ¡Xap! ¡Patatxup!

— ¡Déu meu! ¡Què dec haver aixafat!

Afortunadament, n'he sortit més fresc que aquells ous que he aixafat dalt de l'arbre.

— Encara que pobre, moltes vegades vaig a comprar un cigar i el pago amb una peseta.

— Sí: però et tornen noranta-cinc cèntims.

La llibertat

*A l'amic i antic company
Florenti Taxonera Vilarrubi*

Un dia, un estranger que passa-va per un pont de Londres va veure dos noiets que estaven recolzats a la paret del pont. Un d'ells tenia una gabia a les mans,

dintre de la qual cinc aucelletes feien grans esforços per a fugir; els pobriçons provaven inútilment de desplegar llurs ales, i voletejant esfereïts donaven cops de cap contra els filferros de llur reduïda presó; més aquells no cedien de cap manera, i els aucelletes piulaven tristament.

Davant d'aquest espectacle, la cara de l'estranger s'entristí.

— ¿Quànt ne vols d'un d'aquests aucells? — preguntà bruscament al noi que tenia la gabia.

Els dos xicots varen consultar-se, i tingueren la mala pensada de demanar un preu més alt a un estranger que a un natural del país.

— A un anglès—digué l'un— n'hi demanariem dos rals; però aquest senyor és un estranger; és precis que'n pagui cinc rals.—

Lo que havien acordat tot parlant baix, ho repetiren al comprador:

— Cinc rals, senyor.—

Aquest, sense regatejar, es posà la mà a la butxaca, en tregué els diners i els donà al noi. Aleshores obrí la gabia, tregué un aucell, i entre ses mans va amanyagar-lo un moment.

— Vés-te'n, — digué, donant-li la llibertat.

I l'aucell volà lluny, mentres l'estranger el seguia amb la mirada, joiosa, alçar-se fins al cel.

Quan l'hagué perdut de vista donà cinc rals més al noi, a canvi d'un altre aucell, que llibertà com havia fet amb el primer. I lo mateix va fer amb el tercer, i amb el quart i amb el quint.

¶ Els noiets se'l contemplaren amb gran estranyesa.

—¿Perquè—varen preguntar—haveu pagat tant cars aquests aucells, si no era per a guardar-vos-els?—

L'estranger va somriure, i després, prenent son rostre un posat de tristesa, digué:

Durant vuit anys he estat injustament tancat dintre d'una fosca presó, aont estava privat de l'aire i de la llum. Vinc d'Itàlia. Aquests aucellet són els primers

fers a qui jo puc donar la llibertat que Déu m'ha tornada. He volgut que ells fossin ditxosos, com jo ho sóc ara.—

Aquells dos nens, impressionats per aquest relat, se'l miraren amb els ulls inondats de llàgrimes, i avergonyits d'haver demanat un preu excessiu a l'estranger, li tornaren els diners que li havien demanat de massa.

Traduit del francès per

EUDALT CASERAS IGLESIAS

Velam qui de vosaltres serà el llest que sabrà endevinar a què se semblen les ombres que projecten aquestes figures tornejadés a l'il·luminar-les amb un focu qual-sevulga.

La font d'aigua fresca

El nen Pau tornava d'un poble veí, aont havia anat per un recado. Com que li tardava el tornar per a jugar amb els seus amics, es posà a córrer.

Al cap d'una estona de córrer se va trobar tot suat; allavors ell va veure una font al costat del camí, on l'aigua era fresca i abundanta, i agenollant-se begué àvidament d'aquella aigua, que li semblà tant bona.

Mes de prompte li agafà un gran fred per tot el cos, i amb molts treballs pogué arribar a casa seva.

En Pau va estar moltes setmanes greument malalt i amb molta febre. Un dia digué a sa mare:

—¿Qui ho diria que aquella aigua tant fresca i pura pogués contenir un veri capaç de produir la mort?

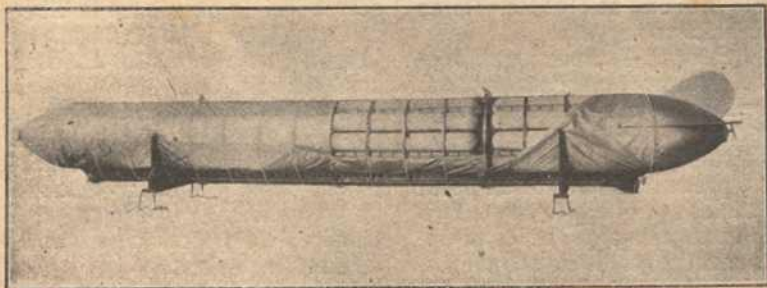
A lo que li respongué sa mare:

—No és el veri contingut dins de l'aigua lo que t'ha produït el mal que tu sofreixes, sinó solament la teva imprudencia.—

Màxima. — Recordeu, amics lectors, que'l beure aigua estant suat és sempre dolent i molts cops funest.

Traduit del francès per

MANEL PLANÀS CARVAJALS

Dirigible de nou sistema, molt superior al Zeppelin alemany. Interiorment està format per un manoll de petits globos coberts per una envoltura.

Els llops a Rússia

Sonia era una nena d'uns nou anys, que vivia amb sos pares en mig d'una de les grans planures de Rússia. El seu pare, per l'hivern, posseïa un cavall i un trineu, lo qual ho aprofitava per a fer freqüents visites a la ciutat veïna.

Un dia s'endugué a sa filleta, la que's feu acompanyar per un goç blanc que ella estimava molt i que s'anomenava *Neva*. Precisament aquell dia s'entretingueren més temps del que ells suposaven, lo qual els obligà a que fos ja negra nit quan emprengueren el camí al poble.

El trineu lliscava sens la menor sotragada per damunt de la blanca neu, i el cavall, saltironant, feia brincar els alegres cascabels de son collar.

Sonia, arrupida i ben embolicada amb les mantes que s'havien emportat, no sentia el fred

que extremadament feia aquella nit.

Amb tot això, Sonia no estava gaire tranquil·la, ja que ella havia sentit a dir alguna vegada que durant l'hivern acostumaven a freqüentar els llops aquells paratges.

Mes heus aquí que, tot d'una, Sonia preguntà a son pare:

— ¿No sents una remor allà al lluny?

— Es el vent que fa bronzir els arbres, — li contestà son pare.

No havien passat dos minuts que Sonia digué:

— Gira't, ¿no veus dos ulls que brillen allà al lluny, darrera el trineu? —

En aquest precís moment, *Neva*, el fidel goç, s'abraonà com si temés alguna cosa.

— No tinguis por — li contestà son pare; — és el reflexe de les estrelles damunt la blanca neu; i si *Neva* s'abraona deu ser perquè li plau. —

A l'acabar de pronunciar aquei-

xes paraules, la nena feu un crit d'espant, llençant-se als braços de son pare, car havia pogut distingir un llop que l's perseguia.

— Sigues valenta; ¿no veus que'l trineu corre amb molta velocitat? —

Emperò, quant més el trineu corria, més l'animal ferotge s'atansava, i d'un bot s'introduí dins del trineu. Pegant queixalada, pogué arrencar un troç de manta, en la qual anava embolicada Sonia, qui exhalà un crit delirant.

Aleshores el fidel goç, veient que son deure era salvar a la seva mestressa, s'agafà al coll de la fera.

Durant breus instants pogué Sonia veure la terrible lluita entre'ls dos animals; el goç no po-

día resistir molt temps. En canvi, el llop, que tenia una presa per a devorar, no's recordà més del trineu, podent, pare i filla, sense cap més incident, arribar al poble.

— Jo crec— digué Sonia a son pare — que *Neva* haurà sortit triomfant i que prompte deurà ajuntar-se amb nosaltres. —

Son pare aleshores no contestà; emperò quan se trobaren en sa propia casa, al veure que la seva filla s'amoïnava per la sort del seu pobre goç, li digué tristament:

— Es inútil que l'esperis, filla meva. El teu fidel goç ha ensenyat avui lo que és l'abnegació. Tinguem-li compassió, ja que li devem la vida. —

Traduit del francès per
LLUÍS DURÀN

Un ric propietari

A mes cosines Magdalena i Montserrat

Un jove s'enamorà d'una noia rica; s'hi volia casar, però no tenia ni un clau.

Va anar a contar el cas a un gran advocat, pregant-li que l'ajudés.

Aquest li preguntà:

— ¿No tindria cap propietat, cap finca...?

— ¡Cap, desgraciadament!

— Escolti'm, doncs; si li donguessin 100.000 pessetes, ¿consentiria en deixar-se tallar el nas?

— ¡De cap manera! ¡Per rès del món!

— Llavors, esperis; vaig a parlar

al pare d'aquesta noia; tingui esperança. —

L'advocat se'n va a trobar al pare de la noia i li diu:

— Sóc l'advocat Fulano, i vinc a demanar-li la mà de la seva filla per a un distingit jove.

— Si té fortuna, consentit.

— De diners no'n té, però posseeix una propietat de la que no ha volgut desfer-se'n per 100.000 pessetes! —

El casament se verificà sense inconvenient. Les dificultats sols començaren el dia en que'l sogre sabé quina era la propietat del gendre.

Traduit per

R. FERNÁNDEZ I MEYA

Excursió organitzada per les noies de les Escoles Municipals de Barcelona.

Les dues germanes

A la simpàtica sardanista J. Pey

La Maria i l'Elvira eren dues germanes que vivien junt amb sa mare, una velleta de setanta anys, molt bona i caritativa.

La Maria era d'un caràcter dòcil, treballador i afable; en canvi, l'Elvira era esbojarrada i molt aficionada a les diversions, al luxe i molt poc al treball.

Un jorn, la velleta es posà malalta, i poc temps després moria, deixant a ses filles soles al món.

Com tenien el caràcter ben oposat, ben prompte se separaren, i mentres la Maria cercava tre-

ball, l'Elvira, amb els pocs diners que li havia deixat sa mare, passava els dies divertint-se tant com podia, sense preocupar-se per al pervindre.

Passaren molts anys; un jorn, una pobre velleta trucava a les portes d'un palau demanant almoïna; la propietaria, senyora molt caritativa, la feu entrar, i quina fou la seva sorpresa, al trobar-se que la captaire era sa germana.

Com haureu pogut comprendre, estimats lectors i lectores, la captaire era l'Elvira i la dama la Maria.

Enviat per

ENRIC GONZÁLEZ M.

L'Edmond

*A mes volguts cosins
Remigiet i Jaumet Barrera*

La caritat cristiana és una de les virtuts més sublimes que poden fer els nois; i l'Edmond la practicava sempre que podia; moltes de vegades s'havia privat d'un gust per a fer un acte de caritat. Però on provà més sos caritatius sentiments fou en el cas següent, que jo mateix vaig presenciar.

Arribades les fires, l'Edmond se trobà possessor de quinze pessetes que havia anat arreplegant per a comprar-se un automòbil de ressort d'aquells que corren amb motor. Arribà el dia que ell esperava tant, i en que'l seu pare el portava a fira; no cabia pas l'Edmond dins de les calces, puix anava a pendre possessió del jugueta que tant l'havia fet somniar, mes pel camí tingueren un contratemps inesperat.

En Claudi, fill d'un antic criat de la casa d'Edmond, s'atansà a ells, deixant veure una congoixa gran, i el qual, després de saludar al pare del nostre petit Edmond va dir-li:

— ¡Oh senyor! ¡quàn satisfet estic d'haver-los trobat! Ara mateix anava a casa seva.

— ¿Què't passa, Claudi?— li preguntà el pare de l'Edmond.

— Una desgracia gran, senyor; el meu pare ja fa més de dos mesos que no s'ha mogut del llit, i se'ns han acabat els pocs diners que teníem per a pagar al metge i comprar les medecines; així és

que'ns trovem malalts i sense diners, i la miseria comença a entrar a casa, tement que'l pare mori per falta de medecines i del cuidament del metge.—

L'Edmond, compadit den Claudi i del seu pare, sens esperar un moment, posà la mà a la butxaca i li donà les quinze pessetes que portava per a comprar l'automòbil.

En Claudi no sabia pas com donar-li les gracies per aquella caritat inesperada de l'Edmond, la qual va rebre amb els ulls plens de llàgrimes.

El pare de l'Edmond també el va socórrer i s'encarregà, ademés, de proporcionar al pare den Claudi i an ell tot lo que necessitessin.

Després, dirigint-se a l'Edmond li digué:

— Bé, fill meu, bé; m'ha agradat moltíssim el teu generós desprendiment en socórrer an aquest pobret, consentint veure't, per ell, privat del teu gust. M'has fet sentir una grossa satisfacció que jo amb molt gust te premiaré.—

I feu a l'Edmond un dolç petó, qui també sentia fruir dins seu la satisfacció i el goig que produeix quan s'acaba de fer una bona acció.

Arribaren a la fira, i el pare de l'Edmond, en premi d'aquella bona acció, no solament va comprar-li un automòbil molt millor del que ell hauria comprat, sinó que, ademés, tots els juguets que a l'Edmond van agradar.

Enviat per J. BOSC I BARRERA

El pont més antic de ferro

El primer pont de ferro que's va fer a Europa (i, per lo tant, en el món), fou el de Koalbrook tale (Anglaterra), sobre'l riu Severn.

Fou inaugurat l'any 1779, i és

d'un sol arc semicircular, de trenta-cinc metres de diàmetre.

Però dec advertir que la primera temptativa de pont d'eixa construcció fou feta a Lyó l'any 1755, i la empresa fracassà, i se sospengué indefinidament.

UN VIGATA

Totes les solucions. — Ningü.

Tres solucions. — Germans Roges, Josep Matabosch, Jaume Vallhonestà, Esteve Griera, germans Rojas, Dolors Valldéperas, Maria Callis, Joana Arias, Mercè Mans, Maria Planas, Carme Cortés.

Dues solucions. — Gaspar Oliver, Miquel Ceba, Ramón Bassa, Josepa Panadés, germans Brinqué, Roseta Vidal, Jaume Mas, Joanet Vázquez, Mercè Soley, Pere Bruny, Rosendo Soto, Joanet Piqué.

Una solució. — Germans Sabà, Carles Puigrefagut, Prudenci Gené, Joaquim Martí, Manel Soriano, Joan Bernés, germans Vives.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Darrera d'aquell tres-dos,
i aprop d'aquell prima-quart,
veig que passa un xicot tot
amb quarta-prima a la mà.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

FUGA DE VOCALS

M. S S. S S. P.

Substituir els punts per lletres, de manera que quedi el nom d'un riu important.

JOAN LLIMONA

TARGETA

Carles Mudoquirot

JAËN

Combinar aquestes lletres de manera que surti el nom d'un gran personatge molt conegut en l'Historia Catalana.

JOSEP SALA

JEROGLÍFIC

LL NICOLAU II AS

MANEL ABAD

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Osca*. — A la combinació: *Isaías*. — Al jeroglífic teatral: *La reina jove*.
A la targeta: *Pilar Prim, Narcís Oller*. — A l'anagrama: *Paca, Capa*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GIRÓ, carrer de Valencia, núm. 233

Biblioteca "Patufet"

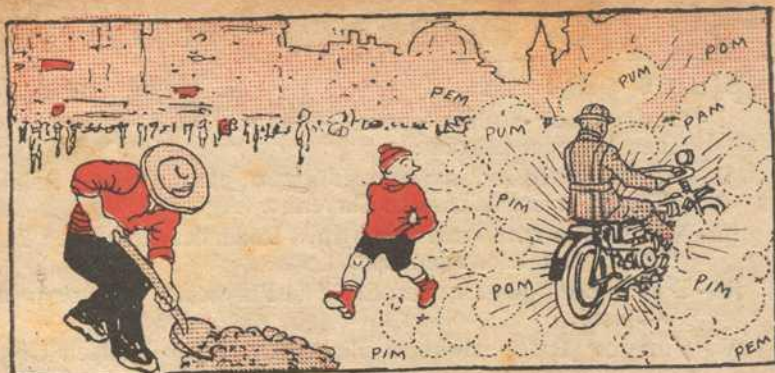
Volums publicats

A UNA pesseta

- I - **Contes per a nois**, per en Manel Marinell'o. Il·lustracions den Junceda. (Agotat.)
- II - **De quan les besties parlaven**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías. (Agotat.)
- III - **Veusaquí que una vegada...** Rondalles den Josep Morató. Il·lustracions de l'Apa.
- IV - **Per a cors joves**, per Enric de Fuentes. Il·lustracions de l'Opisso.
- V - **Senyor Ruc, mestre d'estudi**, per en Pompeu Creu-het. Il·lustracions den Cornet.
- VI - **De cada color**. Contes, faules, historietes, narracions, per en Ramón Surriach Baell.
- VII - **Encara parlen les besties**, per en Manel Folch i Torres. Il·lustracions den Llaverías.
- VIII - **Contes del vent**, per en Pere Prat Gaballí. Il·lustracions den Junceda.
- IX - **Aventures extraordinaries den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- X - **Noves aventures den Massagrán**, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XI - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum I.)
- XII - **El Gegant dels aires**. Novela d'aventures, adaptació de J. M. F. (Volum II.)
- XIII - **En Bolavà detective**. Memories íntimes d'un detective aixirit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XIV - **Aventures den Bolavà en el país dels xinos**. Memories íntimes d'un detective aixirit, per en Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den Junceda.
- XV - **Per les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVI - **Fugint de les terres roges**. Noveleta d'aventures, adaptació de J. M. F. Il·lustracions den Llaverías.
- XVII - **Vida i aventures den Jordi Bel**. Noveleta original den Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions den J. Llaverías.

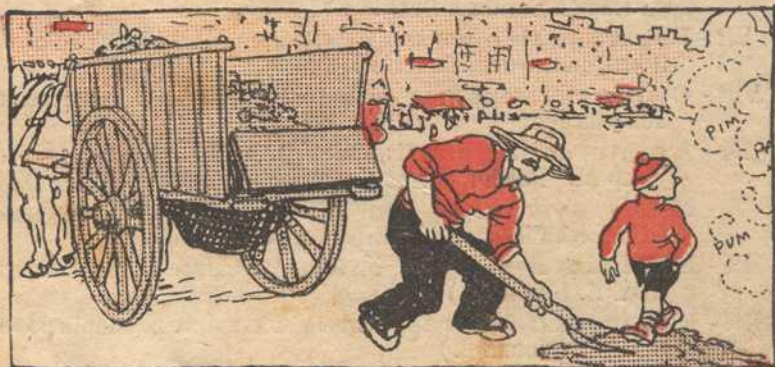
Manuscrit Català, compost d'autògrafs de tots els Mestres en Gai Saber i d'altres Poetes i Prosistes catalans. Preu: 1,50 ptes.

De venda en la Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4

Mirant la motocicleta,

bada aquesta personeta.

També de badar té l'aire

el forçut escombriaire.

Com que badaven tots dos,

passà un disbarat molt gros.